

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **R. V .**, zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Čs. legií 1719/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného **o přestupku** ze dne 14. září 2012 č. j. MSK 97756/2012

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoSP“), kterých se měl

dopustit tím, že dne 3.3.2012 ve 11:40 hodin v Ostravě – Vítkovicích na ulici Ruská u zastávky MHD Stará ocelárna ve směru jízdy k ulici Výstavní jako řidič motorového vozidla tovární značky Opel Omega RZ X neměl za jízdy rozsvícená potkávací světla nebo světla pro denní svícení, kdy současně užil přední světla do mlhy, ačkoliv nebyla mlha, sněžení nebo hustý déšť. Tímto jednáním porušil ustanovení § 32 odst. 1 a ustanovení § 32 odst. 4 ZoSP. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125 odst. 4 písm. f) pokuta ve výši 1.500,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 23/1996 Sb. ve lhůtě do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, rozhodl dne 11.7.2012 pod č.j. SMO/227352/12/DSČ/Van tak, že uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, za což mu byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozhodnutí. Správní orgán uvedl v odůvodnění, na základě kterých důkazů posoudil skutkový stav a vyslovil, že na základě prokázaných skutečností má za nesporné, že R. V., jehož obhajobu správní orgán neuznal, svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku, z něhož byl uznán vinným.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání a napadené rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 11. července 2012 č.j. SMO/227352/12/DSČ/Van, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ZoSP, potvrdil. V odůvodnění se vypořádal se všemi námitkami v odvolání uvedenými. Krajský úřad se ztotožňuje s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Uvedl, že má za prokázané, že obviněný dne 3. března 2012 v 11.40 hodin v Ostravě-Vítkovicích řídil motorové vozidlo tovární značky Opel Omega RZ X a přitom neměl rozsvícená potkávací světla či světla pro denní svícení a naopak měl nedovoleně rozsvícena přední světla do mlhy, ačkoliv v danou dobu nebyla mlha, sněžení ani hustý déšť. Přestože obviněný své přestupkové jednání popírá a proti sobě tak de facto stojí jeho tvrzení proti tvrzení zakročujících policistů, krajský úřad se ve shodě se správním orgánem prvního stupně přiklonil na stranu zakročujících policistů, jejichž výpověď ohledně přestupkového jednání obviněného je vzájemně konzistentní, věrohodná a jednoznačná. Krajský úřad pak ve shodě se správním orgánem prvního stupně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2007, č.j. 4 As 19/2007-114. Skutečnost, že jednání zakročujících policistů bylo z důvodu podané stížnosti obviněným podrobeno přezkumu příslušným orgánem policie, ještě neznamená, že jsou zakročující policisté ve věci zaujatí. Pokud by totiž krajský úřad přistoupil na argumentaci obviněného, pak by to de facto znamenalo, že občan, který by se dopustil přestupkového jednání zaznamenaného hlídkou Policie ČR, by na jednání policistů podal vzápětí stížnost, aby je tím znevěrohodnil, a aby tak jejich svědecká výpověď pro údajnou zaujatost ve věci nemohla mít následně žádnou důkazní váhu. Druhá skupina námitek obviněného uvedených v jeho odvolání se týká podjatosti oprávněné úřední osoby, respektive úkonů, které tato osoba provedla do pravomocného rozhodnutí o její podjatosti, respektive nepodjatosti. K tomu krajský úřad uvádí, že obviněný si podal proti usnesení magistrátu ze dne 4.6.2012, kterým byla jeho námitka podjatosti zamítnuta, odvolání,

o kterém krajský úřad jakožto odvolací orgán rozhodl dne 12.7.2012 pod č.j. MSK 80301/2012 tak, že podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a usnesení magistrátu potvrdil. Napadené rozhodnutí i samotný procesní postup správního orgánu prvního stupně jsou v souladu se zákonem, kdy krajský úřad neshledal, že by bylo porušeno právo obviněného na spravedlivý proces, jak obviněný v rámci podaného odvolání opakovaně poukazoval a tvrdil. Přestupek obviněného je správně právně kvalifikován. Pokud jde o sankci za přestupek, správní orgán prvního stupně uložil obviněnému sankci pokuty na spodní hranici zákonného rozpětí, přičemž v tomto směru prvního stupně uložil obviněnému sankci pokuty na spodní hranici zákonného rozpětí, přičemž v tomto směru krajský úřad ještě poukazuje na ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích, podle něhož nelze v rozhodnutí o přestupku od uložení sankce upustit. Krajský úřad se pak ztotožňuje s úvahou správního orgánu prvního stupně o výši uložené sankce.

Obsah žaloby

[4] Žalobce žalobou ze dne 11.10.2012 se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadoval uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.

Vymezil dva následující žalobní body:

- a) zpochybnil výpovědi dvou svědků – zasahujících policistů z důvodu rozporů v jejich výpovědích,
- b) procesního pochybení v rámci přestupkového řízení, neboť ač podal námitku podjatosti úřední osoby, činila tato úřední osoba nadále úkony, včetně rozhodnutí ve věci samé před rozhodnutím o námitce podjatosti.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popřel žalobní body uvedené v žalobě. K žalobnímu bodu a) uvedl to, že svědci, pokud si nepamatují dílčí podrobnosti, nezpůsobují tyto skutečnosti samy o sobě nevěrohodnost nebo nepravdivost jejich výpovědí. Nevěrohodnost u svědka nelze vyvodit podáním stížnosti na jeho chování, co by policisty. K žalobní námitce b) uvedl, že usnesením, kterým představený oprávněné úřední osoby rozhoduje o tom, zda je tato osoba vyloučena z úkonů v řízení, je předběžně vykonatelné doručením, neboť odvolání proti němu podané nemá odkladný účinek. Oprávněná úřední osoba proto ihned po doručení usnesení může činit další úkony, aniž by bylo nutné vyčkávat nabytí právní moci usnesení. Navrhl žalobu zamítnout.

Skutečnosti vyplývající ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 7.3.2012 správní orgán I. stupně, Magistrát města Ostravy, obdržel od Policie ČR oznámení o přestupku podle § 58 odst. 1 zákona o přestupcích a dne 7.5.2012 zahájil přestupkové řízení doručením obviněnému oznámení o zahájení řízení o přestupku včetně sdělení obvinění a předvolání k ústnímu jednání na 30.5.2012.

- Z protokolu o jednání ze dne 30.5.2012 zjištěno, že obviněný byl seznámen s důkazy, popřel, že by se dopustil vytýkaného jednání. Dále uvedl, že vznesl námitku podjatosti, kterou zaslal datovou schránkou dnešního dne.
- Dne 30.5.2012 byla správnímu orgánu doručena námitka podjatosti vůči Bc. M. V. s odůvodněním, že v minulosti na tuto úřední osobu podal ústní stížnost, jelikož se při jednání s jeho osobou nechovala jako osoba úřední a není proto zcela bez pochyb, zda-li tato skutečnost nemůže ovlivnit průběh řízení.
- Dne 4.6.2012 vedoucí odboru dopravně správních činností rozhodl usnesením o vznesené námitce podjatosti (č.j. SMO/1865209/12/DSČ/Van) tak, že tuto zamítl; usnesení žalobci doručeno 5.6.2012. Dne 6.6.2012 podáno obviněným odvolání proti usnesení.
- Z protokolu o ústním jednání ze dne 26.6.2012 zjištěno, že kromě žalobce byli předvoláni i dva svědci – zasahující policisté, nstržm. F. P. a nstržm. V.K. Svědek P. uvedl, že dne 3.3.2012 okolo 12:00 hodiny s kolegou K. stáli poblíž čerpací stanice CNG naproti Fordu na ul. Ruské, kde prováděli kontrolu rychlosti. Zaregistrovali vozidlo Opel Omega, které svítilo pouze obrysovými a mlhovými světly a po ujetí cca 70 metrů řidiče zastavili. Sdělil mu, že byl zastaven z důvodu svícení obrysovými světly a světly do mlhy, a když měl být pokutován blokovou pokutou ve výši 500,- Kč, tak řidič sdělil, že s tím nesouhlasí a věc chce řešit oznámením o přestupku. Svědek K. uvedl, že dne 3.3.2012 na ul. Ruské v Ostravě-Vítkovicích konali službu v místě u čerpací stanice. Kolem nich projelo vozidlo se zapnutými mlhovými světly na svícení, a proto se za vozidlem rozjeli a zastavili. Kolega chtěl tento přestupek řešit blokovou pokutou 500,- Kč, s čímž řidič nesouhlasil.
- Dne 11.7.2012 s doručením téhož dne žalobci bylo vydáno rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinen tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku.
- Dne 12.7.2012 bylo Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství rozhodnuto o odvolání proti usnesení ve věci zamítnutí námítky podjatosti tak, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu bylo odvolání zamítnuto a napadené usnesení potvrzeno.
- Dne 13.7.2012 bylo u správního orgánu I. stupně podáno odvolání proti rozhodnutí ve věci samé, ve kterém žalobce poukázal na rozpory ve výpovědích svědků, na skutečnost, že úřední osoba Bc. M. V. se přímo podílela na řízení, resp. rozhodování ve věci, aniž bylo pravomocně skončeno řízení ve věci námítky podjatosti vůči této osobě. Dále uvedl rozpory v odůvodnění správního orgánu ve smyslu, že usnesení správního orgánu ze dne 4.6.2012 není totožné s tím, které bylo jeho osobě jako obviněnému zasláno, jelikož z usnesení založeného ve spise není zřejmé, kdo toto usnesení vypracoval. A dále, že mu nebyla prokázána vina, správní orgán porušoval platnou legislativu, dopustil se na jeho osobě zvlé, kdy mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces.
- Žalovaný rozhodl o odvolání dne 14.9.2012, jak uvedeno v odst. [3] tohoto rozsudku.

[7] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k/ ZoSP *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

[8] Podle ust. § 32 odst. 1 věty první ZoSP *motorové vozidlo musí mít za jízdy rozsvícená obrysová světla a potkávací světla nebo světla pro denní svícení, pokud je jimi vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*

[9] Podle ustanovení § 32 odst. 4 ZoSP *přední světla do mlhy smí řidič užít jen za mlhy, sněžení nebo hustého deště. Zadní světla do mlhy musí řidič za mlhy, sněžení nebo hustého deště užít vždy.*

Právní posouzení věci samé

[10] Krajský soud v Ostravě o žalobě rozhodl dne 29.10.2014 tak, že žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, tedy ji zamítl a účastníkům řízení nepřiznal náhradu nákladů řízení. Ke kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 29.10.2014 č.j. 58A 53/2012-32 zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Důvodnost kasační stížnosti shledal v tom, že krajský soud námitku žalobce včetně návrhu na doplnění dokazování ohledně zjištění, zda je technicky možné, aby byla současně zapnuta obrysová a mlhová světla, odmítl jako opožděnou, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, popřípadě v jejím včasném rozšíření, nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. Krajský soud v Ostravě pak zavázal k provedení navrhovaného důkazu v novém řízení anebo náležitě a v souladu se zákonem odůvodnit, proč daný důkaz neprovede. S ohledem na uvedené pak zbylé kasační námitky neposuzoval. Soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu tak nařídil nové jednání a provedl nové právní posouzení věci s přihlédnutím k navrhovanému důkazu.

[11] Soud nepřisvědčil žalobnímu bodu I. S odvoláním na citaci právních ustanovení v odstavcích [8] a [9] tohoto rozsudku a za situace, že v inkriminované době v 11:39 hodin nebyla snížena viditelnost, byl žalobce povinen jet s vozidlem se zapnutými obrysovými a potkávacími světly, neboť jeho vozidlo nebylo vybaveno světly pro denní svícení. Dle výpovědi svědka F. P. vozidlo svítilo obrysovými a mlhovými světly, dle výpovědi svědka V. K. vozidlo vpředu svítilo malými parkovačkami bílé barvy a mlhovými světly, vzadu svítila normální světla. V tomto vyjádření soud nespátřil rozpory ve výpovědích svědků, které by zpochybnilly věrohodnost jejich tvrzení. Oba svědci shodně tvrdili, že žalobce měl rozsvícená přední světla do mlhy a neměl rozsvícená potkávací světla. Vyjádření svědka K., že žalobce svítil malými parkovačkami bílé barvy, nelze jinak vyložit, než že svítil obrysovými světly. Vozidla jsou vybavena obrysovými, potkávacími, dálkovými světly a některá ještě světly pro denní svícení. Soud nezpochybnil dokazování ve správním řízení a přisvědčil správním orgánům o věrohodnosti výpovědi svědků. Otázkou hodnocení věrohodnosti výpovědí policistů se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2.5.2012, č.j. 8 As 100/2011–

70. K věrohodnosti vyjádření policistů zdejší soud odkazuje na názor vyslovený Nejvyšším správním soudem, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.7.2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22.10.2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21.9.2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, a to i přes žalobcovy výtky z důvodu podání oznámení na postup policistů. Žalobce svou stížnost na policisty podal u Policejního prezidia dne 6.3.2012. Ještě před podáním stížnosti policista F. P. provedl úřední záznam o zjištěném. K otázce nesprávného svícení oba svědci o dané situaci vypovídali shodně. Soud opakovaně uvádí, že ve shodě s žalovaným nezpochybnil tvrzení svědků, neboť jednak ve výpovědích svědků v tomto smyslu nebyly rozpory a jednak tito svědci na rozdíl od žalobce neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007), naproti tomu žalobce je na výsledku řízení zainteresován a je proto zcela logické, že bude tvrdit skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Okolnosti, které v jejich výpovědích byly rozdílné, např. kdo řídil, nezakládají zpochybnění výpovědi, neboť s odstupem času je zcela možné, že si svědci některé skutečnosti nepodstatné a nemající vztah ke skutkové podstatě přestupku přesně nepamatují.

[12] U jednání soudu pak zástupce žalobce zpochybnil výpovědi svědků tím, že není technicky možné, aby při zapnutí obrysových světel mohla být zapnuta i světla mlhová, a za tím účelem navrhl provést ohledání vozidla za přítomnosti odborníka. Soud tento důkazní návrh hodnotí jako nadbytečný a neúčelný, neboť v případě ohledání vozidla žalobce by byl zjišťován pouze technický stav osvětlení ke dni ohledání, přičemž by

takový důkaz měl nulovou vypovídací hodnotu o technickém stavu a možnostech svícení v den spáchání přestupku – jinými slovy i v případě, že by výsledkem ohledání vozidla byl závěr, že v současné době je technicky nemožné, aby vozidlo žalobce v přední části svítilo pouze obrysovými a mlhovými světly a zároveň v zadní části nesvítilo mlhovými světly, nemohl by tento fakt vyvrátit tvrzení svědků přestupku (zasahujících policistů), neboť by tento důkaz nevyloučil např. technickou závadu v elektroinstalaci nebo vadu žárovek v okamžiku spáchání přestupku. Vzhledem ke shora uvedenému tento důkazní návrh byl pro nadbytečnost a neúčelnost zamítnut. Nicméně soud se ztotožnil i s vyjádřením žalovaného ze dne 15.6.2015, které žalovaný předložil soudu ve fázi řízení o kasační stížnosti, a který odkazuje na mezinárodní Úmluvu o silničním provozu ze dne 8.11.1968, publikovaná pod č. 83/2013 Sb. m. s. (dále jen „Úmluva“), dále na předpis č. 48 Evropské hospodářské komise Organizace spojených národů (EHK/OSN) – Jednotná ustanovení pro schvalování typu vozidel z hlediska montáže zařízení pro osvětlení a světelnou signalizaci (dále jen „Předpis“), na předpisy Evropské unie, konkrétně Směrnice Rady č. 76/756/EHS ze dne 27. července 1976, o jednotných pravidlech silničního provozu, tedy i o technických podmínkách pro motorová vozidla a na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích s jeho prováděcí vyhláškou č. 341/2002 Sb., účinnou do 31.12.2014. Soud shrnuje technické požadavky na externí osvětlení motorových vozidel shora uvedených právních předpisů následovně: (i) zadní mlhové svítlny musí být možno rozsvítit pouze v případě, že jsou rozsvíceny dálkové světlomety, potkávací světlomety nebo přední mlhové světlomety (např. odst. 26 přílohy č. 5 Úmluvy); (ii) elektrická zapojení musí být taková, aby se přední obrysové svítlny motorového vozidla rozsvítily pokaždé, když se rozsvítí potkávací světlomety, dálkové světlomety nebo mlhové světla (např. odst. 26 přílohy č. 5 Úmluvy); (iii) přední mlhové světlomety se musí dát rozsvěcet a zhasínat nezávisle na dálkových a potkávacích světlometech nebo jakékoli jejich kombinaci (např. bod 6.3.7 Předpisu). Soud na základě shora citovaných závěrů dospěl k názoru, že námitka technické nemožnosti svícení vpředu pouze předními mlhovými světly a obrysovými světly a zároveň v zadu nesvícení mlhovými světly, je zcela nepřipadná, neboť právě kombinace, jež svědkové popsali u vozidla žalobce, je technicky možná, resp. není vyloučena právně-technickými normami. Avšak ani opačný závěr by nemohl nic změnit na shora odůvodněné irelevanci navrženého důkazu.

[13] K žalobnímu bodu II. ohledně námitky podjatosti úřední osoby a rozhodování o ní. Soud rekapituluje, že žalobce podal námitku podjatosti vůči pracovníci správního orgánu I. stupně Bc. M. V. z důvodu, že v minulosti si na tuto úřední osobu podával ústní stížnost, jelikož se při jednání s ním nechovala jako osoba úřední, dne 30.5.2012, tedy v den ústního jednání a právě z tohoto důvodu bylo jednání odročeno do doby rozhodnutí o této námitce. O námitce bylo rozhodnuto vedoucím odboru dopravně správních činností Magistrátu města Ostravy dne 4.6.2012 tak, že námitka podjatosti byla zamítnuta (doručeno obviněnému dne 5.6.2012). Dne 6.6.2012 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu jednání na den 26.6.2012 a téhož dne (6.6.2012) bylo u Magistrátu města Ostravy podáno odvolání proti usnesení ze dne 4.6.2012 ve věci námitky podjatosti. Dne 26.6.2012 proběhlo ústní jednání a 11.7.2012 bylo rozhodnuto ve věci. Dne 12.7.2012 bylo rozhodnuto o námitce podjatosti.

[14] Co je smyslem námitky podjatosti? Vyloučit z výkonu pravomoci správního orgánu osobu, jež se na této činnosti bezprostředně podílí. Úřední osoba je podle ust.

§ 14 odst. 1 správního řádu podjatá tehdy, pokud o ní lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. O námitce bylo procesně předepsaným postupem rozhodnuto v prvním stupni a o odvolání rozhodl žalovaný, který i když přisvědčil důvodnosti námitky, dospěl k závěru, že přes formální pochybení správního orgánu I. stupně, rozhodl správní orgán věcně správně, když nebyly zjištěny důvody podjatosti na straně oprávněné úřední osoby. Rozhodnutí jsou odůvodněna přezkoumatelným způsobem a vyjadřuje se v nich zcela konkrétně způsob vypořádání se s námitkou. Pro věc je pak podstatné, že námitka podjatosti nezůstala v průběhu řízení neprojednána. Soud s posouzením námitky podjatosti ve správním řízení souhlasí. Oprávněná úřední osoba, která ve věci činila procesní úkony, poté, co u jednání bylo obviněným sděleno, že podal námitku podjatosti vůči ní, jednání odročila do doby rozhodnutí o této námitce. Soud nemůže opomenout, že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku včetně sdělení obvinění a předvolání k ústnímu jednání, podepsané Bc. M. V. dne 7.5.2012 a teprve dne 30.5.2012 (za 23 dní) vznesl námitku podjatosti, o které, jak vyplývá z obsahu námitky, musel bezpochyby vědět již dříve. Soud se ztotožnil i s názorem, že osoba, proti níž byla vznesena námitka podjatosti, nebyla oprávněna v souladu s ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu činit žádné úkony ani v řízení o této námitce, vyjma vyjádření se k ní, avšak ve shodě se správním orgánem, ve výsledku je rozhodující, že byla prokázána nedůvodnost námitky.

[15] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[16] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že ve věci plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal a také mu žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou činnost, nevznikly. Vzhledem k uvedenému nebyla přiznána ani náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, neboť tato by mu náležela jen v případě úspěšnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 2.12.2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně